

liteten – ikke? Det er det, der er afgørende. Det er jo rigtigt, at der findes mål for maksimale klassekvotienter, men der findes jo ikke noget mål for, hvad det er for et ressourceforbrug, der skal knyttes op på folkeskolen. Det er jo op til den enkelte kommune at finde ud af at indrette sin folkeskole mere eller mindre effektivt.

Alle skal overholde kravet om, hvor mange elever der skal være i klassen, men selv om man lever op til det krav, kan vi altså se en spændvidde i ressourceforbruget. Går man ud i ældreomsorgen, vil man kunne se, at det at levere 1 times hjemmehjælp ude hos hr. eller fru Jensen varierer med faktor 2, altså 100 pct. fra den billigste til den dyreste kommune. Så ville det da være vanvittigt at lave en regel om, hvor mange ældre der skal gå pr. hjemmehjælp, eller hvor mange børn der skal gå pr. pædagog.

Vi skal da have fat et helt andet sted. Vi skal da se på nogle resultater, sådan at vi netop får forskelligheden til at blomstre og får metodefriheden fra kommune til kommune til at inspirere gensidigt. Det er da det, der er det afgørende, og det er derfor, at jeg vender mig imod de her konkrete tanker i Socialdemokratiets i øvrigt også totalt ufinansierede børneplan, der har været fremme, og som vil lægge det kommunale børneområde i en detailstyret spændetrøje.

Kl. 14.55

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg kan jo godt forstå, at ministeren ikke har lyst til at sige, at der skal være minimumsregler, og jeg går ud fra, at vi – ligesom vi nu har set udviklingen på ungdomsuddannelserne, hvor klassekvotienterne eksploderer – så også kan forvente, at der på et tidspunkt kommer et forslag fra regeringen om, at vi også skal hæve maksimalklassekvotienten for skolerne, fordi der jo følger penge med.

Hvis man laver nogle krav om, at der skal være en minimumsstandard, der skal være nogle minimumsrettigheder, bliver regeringen jo nødt til også at sende nogle penge med ud, så kommunerne kan leve op til de minimumsrettigheder. Det kan jeg godt forstå ministeren ikke er interesseret i: at skulle sende penge ud til at sikre en bedre velfærd.

Men jeg kan ikke forstå, at ministerens argument er, at regeringen ikke ønsker at detailstyre. At den regering, der kom med forslaget om, at det skulle være fastsat af regeringen, at samtlige børn i dette land skulle lege med ler i vuggestue

og børnehave, skulle sige, at man er imod detailstyring, har jeg altså meget svært ved at forstå.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det, jeg argumenterer imod, er de forslag, der kommer frem, og som jo i virkeligheden går ud på noget andet. De går nemlig ud på, at man skal opstille nogle krav for, hvad minimumsressourceforbruget skal være.

Det er jo det, det går ud på. Når man siger, at der højest må være seks børn pr. pædagog – er det ikke det konkrete forslag? – har man så sagt noget om, hvor mange ressourcer kommunen som minimum skal bruge på børneområdet? Det er da ikke interessant.

Det interessante er da at få sagt noget om, hvad det er for en kvalitet, vi vil have på børneområdet. Hvad er det, vi vil have, at børn skal have ud af at være i skole eller være i dagpasning? Og så skal vi da bruge det kommunale selvstyre til at se forskelligheden blomstre og se, at kommunerne møder de krav på forskellig vis.

Det er da hamrende uinteressant, og det ville da være ødelæggende for al innovation, hvis det var sådan, at de alle sammen brugte lige præcis de samme ressourcer. Det spændende er da, at man altså i Løgstør for de samme økonomiske ressourcer kan lave en bedre folkeskole, i hvert fald hvis man måler det på, hvor mange timer eleverne får, end man kan f.eks. i Rødby. Det er da det, det er det spændende.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Ja, det spændende ville være, hvis kommunerne fik lov til at lave den mangfoldighed. Men det er jo det, regeringen ikke vil. Regeringen går netop ind og styrer, så kommunerne ikke får lov at bestemme selv, ikke får lov at lave mangfoldighed og heller ikke får de nødvendige ressourcer til overhovedet at kunne gå i gang med at lave mangfoldigheden. I det nye forslag, der ligger fra regeringen, om børnehaver og vuggestuer, går regeringen ind og bestemmer, at samtlige børn i dette land skal opdrages til at føle samhørighed med det danske samfund – altså går ind og bestemmer indholdet. Man går ind og bestemmer, at det fremover er lederen af daginstitutionen, der skal bestemme, og man fjerner dermed en stor del af forældrenes indflydelse, fjerner muligheden for indflydelse fra de institutioner, hvor man har kollektiv ledelse.